

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Insignis aquilæ & lupi gratitudo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

fignum foederis, sancto viro dextrum pedem porrexit; inuitatē tēque, in oppidum, vt coram pactas condiciones firmaret, vclut agniculus secutus est. Fit concursus totius ciuitatis. *Ibi D. Franciscus grauius denunciauit populo, huiusmodi plagas à Deo immitti puniendis mortalium criminibus; alios esse in inferno lupos; rabiem inferni barathri ardentisq; fornacis voraciorem rictu infausto huius belluae, qua, praeter vitam mortalem, auferre nihil posset. Tunc exposuit, quas cum lupo extra portas inisset condiciones verimq; pactas. Easdem probarunt ciues. Ipsdem quoq; iudicijs, qua ediderat, assensus est lupo, pedemq; rursus poscenti B. Francisco eleuauit, & in eius manu reposuit. Omnes letitia exilientes benedixerunt Dominum. Neque haec tantum pertinuit cicuratio. Siquidem, ab eo die, lupo quotidie, canis blandissimi instar, urbem obiuit, atque ad singulorum fores subsistens, alimenti sui portionem ostiatim emendicauit. Quocumque ibi, gratissimus adueniebat, & cum applausu, in omnium aedibus, excipiebatur. Quodque mireris magis; nullus vnquam eum canis allatrauit, nulli & ipse vnquam ferox visus est. Duos annos id miraculum tenuit; postea lupo desijt viuere, cum magno populi luctu; nam in eius innocentia plebs D. Francisci intuebatur sanctitatem.*

V I.

Plaut. Af-
nar. Lam-
prid. in He-
liogabalo.
Marc. 16. 17

Theophyl.
in c. 16 Mar-
ci.
Act. 12.

Quid autem dubitemus de eiusmodi facto, cum non sit impossibile, apud Deum, omne verbum? Possunt homines dicere: *Reddam ego te, ex fera, fame mansuetem; & Heliogabalus, teste Lampridio, habuit leones & leopardos, quos edoctos, per mansuetarios, subito ad secundam mensam iubebat accumbere; cur id Deus non posset? cuius clara est promissio: signa autem eos, qui crediderint, haec sequentur &c. serpentes tollent, & si mortiferum quid biberint, non eis nocebit. Serpentes tollent, inquit Theophylactus, sicut Paulus viperam in manu sustulit, nihil ab ea offensus. Et si mortale quiddam biberint, non nocebit eis. Sape enim & haec facta sunt, vt in historijs inuenimus. Multi enim & venenum bibentes, per signaculum crucis, illesi conseruati sunt. Atque, vt haec tanta miracula fide sint digniora, ea naturae vis est, ea industria artis, vt ipsum virus proficit. Nam & in veneno inest medicina; & perniciosissimae animantes sanare possunt, caelo dirigente. Cuius etiam beneficio bestiae hominem, contra bestias, defendunt. Nam contra serpentes hominem ab aquila defensum Crates Pergamenus historia insigni docet, quam etiam Stesichorus Poeta poemate prosecutus est, & Aelianus, in*

nus, in hunc modum recitat. Decem & sex viri frumentum in area perticis excutientes, in maximis solis ardoribus, cum ardentissime siti-
rent, unum ex suis, ut aquam de proximo hauriret fonte, miserunt. Is
messoriam falcem in manibus habebat, & in humeris situlam gestabat.
Vbi verò ad fontem venit, offendit aquilam quàm strictissimè, cautèq;
serpente circumplicatam, iamiam proximam, ut strangularetur. In-
eam enim aquila inuolauerat: veruntamen non compos voti & insidia-
rum, in ea ipsa expugnanda, euaserat: neq; pullis, ut Homericè dicam,
epulas attulerat: sed spiris illius, ceu laqueis, circumuenta, vicina erat,
ad pereundum. Agricola vel quòd non ignoraret, vel quòd auditione ac-
cepisset, Aquilam Iouis nunciam & ministram esse: & item quòd egre-
gie teneret, feram & improbam bestiam esse serpentem, falce eam disse-
cuit: & vinculis aquilam, vnde effugere non poterat, exoluit. Quumq;
his obiter gestis reuertisset, atq; hausta aqua vinum temperatum omni-
bus ministrasset; ij quidem auidissimè copiosèq; in prandio bibere ingre-
diuntur: is autem, qui aquam hausisset, iam post illos bibiturus erat.
Ad labia igitur poculum cum admonisset, seruata aquila circum locum
illum etiam nunc versans, ut hanc mercedem suae salutis persolueret,
sic in poculum inuolauit, ut potio effunderetur. Ille, quòd grauiter siti-
ret, indignatus ait: Hancne gratiam, cum sis illa (nam auem recognosce-
bat) tuo conseruatori refers? itane Iouem gratiarum inspectorem &
& praefectum vereris? Quum hæc locutus in siti, se ad alios conuerte-
ret, videt ex venenata potione palpitantes, extremum spiritum efflare.
Serpens, ut conijcere licebat, suo veneno fontem imbuerat. Itaque re-
demptionis præmium ei, qui se conseruasset, Aquila cum pari salute
compensauit. Quod beneficium longè inexpectatius est in lupo,
qui puellam adultam inuasit, dentibus brachium illius tenens; quam-
cum secum traheret, quoties illa clamare cepit, clamantem durius pres-
sit, & tacenti pepercit. Quid plura? ducta est ab eo in siluam ad alium
lupum, cuius gutturi os fuerat infixum; qui cum nimis torqueretur, per
os alterius lupi manus puellæ in guttur hiantis mittitur, à qua os, quod
inbaserat, extrahitur. Sanatus verò mox cum suo collega puellam ad
villam propriam reduxit.

Ælian. l. 17.
c. 37. de ani-
mal.

Cæsarius
lib. 10. c. 66.

Verùm hoc iterum, vti & aquilæ commemoratæ, gratitu-
dinis & relati beneficij exemplum est; alia aquila, beneficio non
accepto, benefica fuit; quin & vulpes, licet inuita, sed à Mundi
Domino vel docta, vel ducta. Siquidem Pausanias author est, Ari-
stomenem, miro ab aquila modo, è Ceade (sic altè dehifcentem.

VII.
Pausan. l. 4.